

Dr Marv Wilson, Prorocy, Sesja 30, Izajasz 9, Motywy mesjańskie

© 2024 Marv Wilson i Ted Hildebrandt

To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu o prorokach. To jest sesja 30, Izajasz 9, Tematy mesjańskie.

W porządku, jestem gotowy, aby zacząć.

Proszę, pomódlmy się słowem. Panie, patrzymy na Ciebie, bo wiemy, że masz siłę, a my nie. Ty masz mądrość, a nam brakuje.

Masz ogólny plan, a my stawiamy stopę przed nami na raz. Módlcie się, abyśmy mieli do Was ufność, abyśmy mieli z wami przyszłość, a dobre dzieło, które w nas rozpoczęliście, kontynuowali Państwo. Naucz nas więcej o tym, co to znaczy chodzić wiarą, a nie tylko tym, co widzimy wokół nas.

Pomóż nam wierzyć. Czytamy o królu Achazie, królu bez wiary, gdzie Izajasz zachęcał go, aby uwierzył nawet w tragicznych okolicznościach. Daj nam więc tę zdolność, proszę, przez Chrystusa, naszego Pana. Amen.

W porządku, dzisiaj jest środa, a w poniedziałek mamy następny, czytasz Izajasza? Mam nadzieję. Od pierwszej do dwudziestej siódmej.

To będzie nasz następny wspólny cel. Przeczytaj go uważnie, szczególnie skup się na wszelkich spostrzeżeniach na temat proroka, jego życia osobistego, wszelkich powtarzających się zwrotach i tym podobnych. Teraz chciałbym dzisiaj skupić się na początku rozdziału dziewiątego, który jest jednym z naszych mesjańskich fragmentów.

Jak powiedzieliśmy w wielu wykładach, Izajasz jest najbardziej mesjanistycznym ze wszystkich proroków. Dlatego czasami nazywa się go, przynajmniej w proroctwie, ewangelią Izajasza, ponieważ dobra nowina Boża jest ogłaszana poprzez przyjście Mesjasza. Jeden z tych fragmentów znajduje się w rozdziale dziewiątym i chciałbym dzisiaj od razu przepracować pierwsze siedem wersetów.

Niemniej jednak dla tych, którzy są w nieszczęściu, nie będzie już mroku. W przeszłości poniżał ziemię Zabulona i ziemię Neftalego, ale w przyszłości będzie uczył Galileę pogan w drodze przez morze wzdłuż Jordanu. Kiedy słyszymy to w jego pierwotnym kontekście, w tym regionie Galilei, o czym w tym przypadku mowa w wersecie pierwszym, nie tylko o Jordanie, ale o drodze morskiej.

Bardziej typowo w Piśmie Świętym droga morska wiedzie przez Via Maris, w górę Route 95, obejmującą wybrzeże, jak nazywali ją Rzymianie. Ale w tym kontekście i jest jeszcze kilka innych miejsc w Biblii, gdzie droga morska odnosi się do Kinneret, znanego też jako Galilea. Wzdłuż tego obszaru przebiegały główne szlaki handlowe prowadzące do Damaszku i tak dalej.

Cały ten obszar nazywany jest obszarem pogan. W czasach Starego Testamentu obszar ten był znacznie bardziej podatny na zepsucie pogan. Widzieliśmy to na przykład u Ozeasza.

Nacisk Baalizmu. Baal był bogiem Fenicjan i Kananejczyków, ale w Galilei istniała mieszanina narodów.

Myślę, że im bliżej Jerozolimy byłeś, tym bardziej religijnie i czysto, mówiąc religijnie, wydawało ci się to bardziej religijne. Ale Galileę zwykle definiowano jako obszar, który granicząc z innymi narodami z pewnością otworzył się na bałwochwalcze praktyki. Z pewnością zobaczcie, że w 198 r. była to wielka bitwa, o której wspominaliśmy tutaj, w północnej części kraju, niedaleko Dan, pod Banias, gdzie Seleucydzi, oddający cześć bogu Panowi, starli się z Ptolemeuszami.

I oczywiście od tego momentu Seleucydzi kontrolowali sytuację. I tak ten piękny obszar pełen wody i drzew u podnóża góry Hermon był idealny do kultu pogańskiego, kultu przyrody i tak dalej. Była to więc Galilea Narodów.

Ogłoszono tutaj, że obszar ten został spustoszony, a Jezus pochodził z Nazaretu, który znajdował się właśnie tutaj, w Dolinie Jizreel. Jezus dorastał w Zebulonie, o czym mowa w wersecie 1. Dwóch synów Jakuba miało terytorium plemienne tutaj, w Galilei, gdzie Jezus spędził znaczną część swojego życia.

Przez większą część czasu Jezus i jego służba nauczania przebywali w Galilei. Jezus miał uczniów, skąd pochodzi Jezus, dorastając w Zebulonie, ponieważ jego ojciec najwyraźniej był wysłany do tego regionu jako członek ekipy kamieniarskiej na budowie. I tak dorastał w Zebulonie, sąsiadującym z plemieniem, które kontrolowało całą zachodnią stronę Jeziora Galilejskiego, czyli plemieniem Neftalego.

Jakie plemię przypomina Ci się dzisiaj, gdy idziesz na pocztę w Izraelu? Neftali. Dlaczego Neftali? Z powodu proroctwa Jakuba dotyczącego jego dzieci. 49. rozdział Księgi Rodzaju.

Dziękuję. Mam jeden. Jest napisane, że Neftali będzie jak jeleń lub młody jeleń.

W Stanach Zjednoczonych wybieramy orła na znaczki lub naklejkę na naszą pocztę, gdzie sprawy mają lecieć szybko. Podejrzewam, że w Izraelu logo jest wybrane

spośród jednego z synów Jakuba, który ma kandydować. I tak samiec biega, a nie leci. OK, to jest Naftali.

Kontrolował ten region bezpośrednio na zachód od Kinneret. Kinneret. Kinner, po hebrajsku harfa.

Jedenaście, dwanaście mil długości i około ośmiu mil szerokości, jezioro w kształcie harfy, HARP. AKA Genezaret lub Galilea. Ale w czasach Starego Testamentu był to Kinneret.

I tak główną siedzibą Jezusa i jego uczniów było Kafarnaum. To było w Neftalym. Piotr pochodził z Kafarnaum.

Chcesz odwiedzić jego dom? Był rybakiem tuż nad morzem. W porządku. Jest to zatem region, w którym dorastał Jezus, skąd wybrał swoich uczniów, Zebulona i Neftalego, o którym mowa w pierwszym wersecie rozdziału 9, że był pogrążony w mroku i utrapieniu.

Dlaczego? Cóż, tylko jedno krótkie odniesienie do 2 Królów: na początku służby Izajasza, 2 Królów 15:29 mówi o zniszczeniu Pola, czyli Tiglat-Pilesera III, jak go nazywają, w tym konkretnym regionie. 2 Królów 15:29 mówi, że w czasach Pekacha, króla Izraela, ten PEKAH, o którym właśnie czytaliście w rozdziale 7, kilka rozdziałów wcześniej, który był królem królestwa północnego, mówi król Asyrii przyszedł i zabrał całą masę tych miast, łącznie z Hathor. I zajął Gilead i Galileę, łącznie z całą ziemią Neftalego.

I co zrobił z ludźmi? Deportował ich. Tiglat-Pileser III wprowadził tę politykę deportacji. Pierwszy większy monarcha, który ustanowił lud podbity i zabrał go do niewoli w innym regionie.

Tak więc w czasach Izajasza Tiglat-Pileser miał najechać Galileę. Czy kiedykolwiek przyjdzie i najedzie obszar Izajasza? Przynajmniej Asyria nadejdzie i zajmie jego obszar. Wiemy to.

Okolo roku 701 Sennacheryb zajął wszystkie 46 otoczonych murami miast Judy, gdzie spędzali czas Micheasz i Izajasz. W ten sposób Zebulon i Neftali, te dwa plemiona, które osiedliły się w okolicy, zostały napadnięte. Był to czas udręki, ciemności i pokory tego obszaru.

Teraz zwróć uwagę na kontrast. Ale w przyszłości Pan uhonoruje Galileę w tym konkretnym obszarze. I oczywiście Mateusz, który chciał stworzyć te wspaniałe powiązania między Biblią hebrajską a tym, co działo się z życiem, służbą i naukami Jezusa.

Zagłębia się w ten fragment i dlatego w 4. rozdziale Ewangelii Mateusza, zaczynając od wersetu 12, jest napisane: Gdy Jezus usłyszał, że Jan został wtrącony do więzienia, wrócił do Galilei. Opuściwszy Nazaret, udał się i zamieszkał w Kafarnaum. Opuszcza więc Zebulona, czyli Nazaret, i udaje się do Kafarnaum, czyli Neftali.

A potem werset mówi: Które było nad jeziorem w okolicy Zebulona i Neftalego, aby spełniło się słowo powiedziane przez proroka Izajasza. Ziemia Zebulona i ziemia Neftalego, droga ku morzu wzdłuż Jordanu, Galilea pogan, ludzie żyjący w ciemności ujrzeli światło wielkie, mieszkający w krainie cienia śmierci; wzeszło światło. I wtedy Mateusz mówi, że od tego czasu Jezus zaczął głosić: Shuv, zawróć, wróć, pokutuj, bo malchut hashemayim, tutaj jest królestwo niebieskie.

W jakiś sposób Jezus wniósł do swojego życia, w swoim nauczaniu, to wyjątkowe panowanie Boże. To przejmuje kontrolę nad chorobami, demonami i śmiercią. I pokazał moc Bożą.

Jan to ogłaszał, a teraz Jezus przybywa do tej raczej pogańskiej części Galilei. Autorzy Nowego Testamentu dokonują takiego połączenia. To, co działo się w życiu Jezusa, było tu sposobem na spełnienie.

Albowiem lud, który dawniej, za czasów Izajasza, widział ciemną chmurę armii asyryjskiej w rejonie Galilei, teraz ujrział światło. I oczywiście światło tutaj implikuje światło ewangelii. Mówiłem wtedy o Zebulonie, mówiłem o Neftalym, rozmawialiśmy o Kafarnaum jako o głównym mieście Neftalego, w tym przypadku rozmawialiśmy o Via Maris, głównym szlaku handlowym prowadzącym przez Galilea.

Światło dla narodów. W jakim sensie Jezus był tym wielkim światłem, które przyszło do ludzi żyjących w krainie cienia śmierci, dla nich to światło wzeszło? Cóż, tutaj znowu mamy te dwa teksty u Izajasza, 42,6 to jeden, gdzie w jednej z pieśni naszego sługi jest mowa o byciu laor goyim, świetle dla narodów, słudze Bożym, aby otworzyć oczy tym, którzy są ślepych, aby uwolnić jeńców z więzienia, aby uwolnić z lochów tych, którzy siedzą w ciemności. To jest sługa Boży.

I chociaż sam Izrael miał to wyjątkowe zadanie niesienia Tory światu, bycia światłem dla świata, Jezus będzie teraz ostatecznym tego wyrazem, nie w sensie zbiorowym, jak miał to miejsce w przypadku Izraela, ale teraz bardziej szczegółowo: jako ten, który był samym Bogiem. Teraz, w tym samym języku, 49,6, uczynię cię także światłem dla pogan, abyś niósł moje zbawienie aż po krańce ziemi. To jest sługa Boży, wigilijny Jahwe.

Porozmawiam o tym więcej później. Zatem Jezus jest Osobą, która uosabia to światło dla narodów. W służbie Jezusa, jak przepowiedziano w Księdze Rodzaju 12, Abrahamie, przez ciebie wszystkie narody zostaną pobłogosławione.

I to przychodzi przez Jezusa. Gdy Jezus przyszedł, nie tylko do zagubionych owiec z domu Izraela, ale miał służbę wykraczającą poza tę, gdy wkroczył do Samarytan i innych, gdzie spodziewamy się tego szczególnie w Ewangelii Łukasza. W porządku, co tu się jeszcze dzieje? Wydaje się, że antycypuje, bo teraz mówi mesjanistycznie, tego, który pomnoży lub powiększy naród i zwiększy jego radość.

Może to być albo naród powiększony w epoce Mesjasza przez wierzących Żydów, albo rozszerzona rodzina Abrahamowa przez pogan, którzy przyłączają się do wierzących Żydów poprzez połączenie z drzewem oliwnym, poprzez połączenie dzikiej gałęzi z drzewem oliwnym, gdzie naród zostaje powiększony jak stanie się lud Boży, jak mówi Boża obietnica dana Abrahamowi, będziecie wielkim narodem, i to narodem złożonym z wierzących Żydów i wierzących pogan. I radują się przed tobą, jak naród raduje się ze żniw. A potem przenosi się do innych wymiarów epoki mesjańskiej.

I zaczyna od tej myśli, zanim przejdzie do czterech imion Mesjasza. Cofa się do czasów sędziowskich. I mówi: Bo jak w dniu klęski Madianitów, roztrzaskaliście jarzmo, które ich obciąża, drązek na ich ramionach, łaskę ich ciemięcy.

Każde zwierzę wojownika użyte w bitwie i każde ubranie zbroczone we krwi będzie przeznaczone na spalenie, będzie paliwem dla ognia. To jest preludium, to jest przedpokój prowadzący do tego. Dla nas rodzi się dziecko. Język zaczyna się od Gideona, jednego z dobrych chłopaków.

Kilku sędziów było naprawdę dobrych. Ale Gedeon był z pewnością jednym z najlepszych, który mając zaledwie garstkę ludzi, 300, choć zaczynał z 32 000, był w stanie dokonać wielkich wyczynów przez wiarę, według Listu do Hebrajczyków, Listu do Hebrajczyków w Nowym Testamencie. Pokonuje wroga.

On przynosi pokój ziemi. Wszystko to dotyczy Sędziów od 6 do 8. Jeśli chcesz przeczytać całą narrację o klęsce tych Madianitów, którzy zeszli z pustyni Arabii Saudyjskiej na swoich ogromnych wielbłądach, spacerując po terenach sadzenia, które mieli wtedy Hebrajczycy i Izraelici czas. Dlatego przestraszyli się tych ogromnych zwierząt, które według opisów nadchodzą niczym hordy szarańczy.

Zatem za czasów Gedeona musiały pojawiać się setki wielbłądów, które przybywały, aby uciskać tę ziemię. Ale nastąpiła nagła zagłada, która zostanie wymierzona wrogom Boga, gdy On będzie dokonywał tutaj przejścia, co odnosi się do nagłości, w której Midian jest w stanie zwyciężyć, jak zauważycie w rozdziale 7 Sędziów, zaczynając od wersetu 22. Ja po prostu przeczytaj ci te wersety.

Gdy zabrzmiało 300 trąb, Pan sprawił, że mężczyźni w całym obozie zwrócili się przeciwko sobie z mieczami, a wojsko uciekło. I ścigali Madianitów. I rozesał Gedeon

poselstwa przez górzystą krainę Efraima, mówiąc: Wyjdź na Madianitów i zajmij przed nimi wody Jordanu.

I tak dalej, i tak dalej. I tak rozgromił Madianitów. I tę część cyklicznej historii znajdujemy u Sędziów.

Kiedy ludzie wołają do Boga, Bóg posyła nam Shopheta, bohatera wojkowego, postać wojownika. Nazywamy ich Sędziami, ale nie nosili czarnych szat z młotkiem w dłoni. Byli to ludzie z walczącej arystokracji, powołani do odparcia obcych najeźdźców.

Dlatego Izajasz przepowiada, że Bóg zniszczy armię asyryjską i jej uciskające jarzmo. I oczywiście wydarzyło się to w roku 701. Jeśli znacie relację Ezechiasza i Sennacheryba, jak 185 000 żołnierzy asyryjskich w jakiś sposób dzięki mocy anioła Pańskiego, cokolwiek to znaczy, Herodot mówi, że było to jak zaraza roznoszona przez szczury, które chodziły po obozie.

Ale to była bardzo nagła porażka. I przechodzi od tej porażki w roku 701, kiedy otoczyli całą Jerozolimę, aby przejść do kogoś, kto będzie również nazywany mistrzem bitwy, wojownikiem. I to jest postać Mesjasza.

Tak więc, tak jak Assyria zostanie w nadprzyrodzony sposób pokonana cudem, a nie siłą armii Judy, ponieważ tego nie zrobiła. W rzeczywistości Ezechiasz był wstrząśnięty i zmartwiony z powodu tych 46 otoczonych murami miast judzkich, które Sennacheryb już zdobył. Była to Boża interwencja mająca na celu przewyciężenie zagrożenia asyryjskiego.

Następnie przechodzi do tego: to, co Bóg czyni dla Judy, będzie prawdą poprzez przyjście Mesjasza, który doprowadzi do okresu powszechnego pokoju poprzez przyjście tego władcy z linii Dawida, jak mówi werset 7, ponieważ On zamierza zasiąść na tronie Dawida. Teraz wprowadza tę ideę pokoju, odnosząc się do wyposażenia wojennego. Zakrwawione szaty zostaną zniszczone.

But wojownika także. A wyposażenie żołnierzy strawił ogień. Sama implikacja jest taka, że wojna ustanie.

Prowadzi nas to z powrotem do rozdziału 2. Miecze przekute na lemiesz, włócznie na sierpy, kojarzone z przyjściem Mesjasza. Oczywiście nie jest to Jego pierwsze przyjście, podczas którego to inauguruje, ale myślę, że tutaj wskazuje na ziemski pokój, który nie nadejdzie, dopóki wszyscy wrogowie Boga Izraela nie zostaną pokonani i wypędzeni. Ostateczne obalenie wszystkich przeciwnych potęg.

Zatem to, co wydarzyło się w przypadku Sennacheryba, jest po prostu przedsmakiem większego zwycięstwa, które nadejdzie poprzez ostateczne obalenie wszystkich

przeciwnych sobie mocarstw. A dzieje się to poprzez narodziny dziecka, któremu nadano cztery imiona. Kto będzie miał wieczne panowanie i panowanie, które zazna wojny z powodu tego, co wskazuje werset 5.

Jeśli spojrzymy na koniec Biblii, Apokalipsa św. Jana oczywiście zawiera wiele aluzji do fragmentów Starego Testamentu. Jedynym miejscem w Biblii, które odnosi się do wielkiej i ostatecznej bitwy kulminacyjnej w historii, jest Księga Objawienia 16,16, gdzie jest mowa o Har Megiddo, kopcu lub wzgórzu Megiddo. Jak wielu z was wie, w tym słowie Armageddon widzicie słowo Megiddo.

Jest też Megiddo, które historycznie było już małą przeszłością, sięgającą 1400 roku p.n.e., kiedy król Totmes sprowadził armię drogą 95, a następnie przybył w głąb lądu do Megiddo. I przez tę wąską przełęcz, ze względu na pasmo Karmelu, trzeba było iść do środka. Było to miejsce wielkich bitew, starć i zasadzek.

Jeszcze w 1917 roku mieliśmy tam jednego pod koniec I wojny światowej. Tak więc król Jozjasz zginął w Megiddo, otrzymując kilka strzał, gdy w swoim rydwanie próbował powstrzymać faraona Necho przed nadejściem drogi 95 w kierunku aby wspomóc okaleczoną armię babilońską pod Karkemisz. Stało się to jedną z największych i kulminacyjnych bitew w historii pod Karkemisz, ponieważ Asyria już nigdy więcej nie będzie supermocarstwem. Przestaje istnieć, ponieważ Egipt nie był w stanie dotrzeć tam na czas, aby pomóc w dużej mierze okaleczonym armiom asyryjskim, a Babilon przejmuje teraz kontrolę.

Zatem Megiddo było miejscem konfliktu. Dlatego też jest ono użyte w Księdze Objawienia do przedstawienia tej ostatecznej bitwy, matki wszystkich bitew. Dostarczył obrazów przedstawiających wówczas ostateczne starcie dobra ze złem.

To interesujące, jak wziąć pod uwagę jeden mały werset z pism świętych, jedynego miejsca, w którym w Biblii pojawia się słowo Armagedon, i ma to wpływ na nasze pełne słowniki angielskie. Jeśli spojrzysz na słowo Armagedon w słowniku języka angielskiego, w oczywisty sposób oznacza ono ostateczne starcie dobra ze złem, tę ostateczną bitwę, w której dobro zatriumfuje. W tym konkretnym przypadku Bóg triumfuje.

Ma to związek z ostatecznym ustanowieniem przez Boga swego królestwa na tej ziemi, po pokonaniu wszystkich obcych sił, które mu się sprzeciwiają. I chociaż uczeni toczą debatę, jak należy rozumieć wyrażenie Armageddon, jak dosłownie i symbolicznie staje się ono słowem kodowym, które weszło do języka angielskiego. Pamiętam, że czytałem w New York Times, że jeśli nie będziemy kontrolować tego konkretnego narodu na Bliskim Wschodzie, Armagedon będzie tuż za naszymi drzwiami.

Cóż, aby czytać New York Times, trzeba zrozumieć, co oznacza Armagedon. To słowo zapożyczone z języka angielskiego. Kto, czym jest Armagedon? Aby poznać historię biblijną.

Zatem wniosek jest taki, że poprzez Mesjasza i kulminację panowania Mesjasza, zwłaszcza gdy powróci on na tę ziemię, ta kulminacyjna bitwa historyczna przedstawiona tutaj, związana z ostatecznym czasem, kiedy większy syn Dawida króluje i rządzi na tej ziemi sprawiedliwie i sprawiedliwość teraz i na wieki. Jak to się osiąga? Gorliwość Pana dokona tego. Teraz chciałbym porozmawiać trochę o imionach, czyli tytułach Mesjasza.

Kim jest ten, który się urodzi? Co ciekawe, język hebrajski używa tutaj czasu doskonałego. Bo nam się syn narodził. To się wydarzyło.

To właśnie uczeni nazywają tak zwaną proroczą doskonałością. Oznacza to, że w Biblii hebrajskiej są miejsca, a właściwie setki miejsc u proroków, gdzie wydarzenie, które w rzeczywistości jest przyszłością dla samego proroka, on postrzega je jako już mające miejsce. To tak jak w 1 Liście Jana.

Jan czasami używa tak zwanego aorystu listowego. Chociaż moglibyśmy to przeczytać w naszych angielskich Bibliach, kiedy do ciebie piszę, Grek dosłownie mówi: „Napisałem do ciebie”, stawiając się w sytuacji czytelnika. Zatem to dziecko jest faktem dokonany w umyśle piszącego, ale w naszym tłumaczeniu na język angielski, ponieważ dla nas rodzi się dziecko.

Nie wydarzyło się to jeszcze w czasach Izajasza, ale jest przewidywane jako tzw. doskonałe, odnoszące się do zakończonego działania. W tym przypadku nie w odniesieniu do przeszłości, ale w umyśle pisarza. Imiona lub tytuły opisują tutaj charakter tego Mesjasza.

Król Jakub w pewnym sensie wywołał wśród czytelników pewne zamieszanie. Ponieważ jest to 400. rocznica Króla Jakuba, moglibyśmy pomyśleć, że było pięć tytułów. Imię jego zwane będzie Cudownym, Doradcą, Bogiem Mocnym, Ojcem Wiecznym, Księciem Pokoju.

Masz pięć. Większość waszych współczesnych tłumaczeń Biblii ma dwa słowa na każdy tytuł i łącznie cztery tytuły, co moim zdaniem jest lepsze, biorąc pod uwagę strukturę poezji. Pierwszy tytuł brzmi: Będzie on nazywany Cudownym Doradcą.

W przypisie zobaczysz alternatywną lekturę, czyli Cudowny, Doradco. Pamiętam niektóre spotkania w NIV, podczas których ludzie debatowali i znowu było to głosowanie mniejszości, a wszyscy w komisjach tłumaczeń, którzy pracowali nad NIV, powiedziałbym prawie co do osoby, byli wychowywani na wersji King James. To znaczy, była to wersja sprzed NIV.

Nowy Testament NIV został ukończony około 1970 r., a Stary Testament w 1978 r. RSV zaczęło się ukazywać w latach pięćdziesiątych XX wieku, ale co ciekawe, w tamtych czasach RSV nie było powszechnie i natychmiastowo popierane przez wspólnotę ewangelicką. To znaczy, było wiele kwestii teologicznych, które budziły niepokój, więc istniała tendencja, że jeśli zamierzasz uczyć się Pisma Świętego na pamięć, trzymasz się tłumaczenia Króla Jakuba.

Wyrażenie to dosłownie oznacza Cud Doradcy. To znaczy ktoś wspaniały w doradztwie. Słowo „wspaniały” to słowo pele, które dziesięć lub dwie dekady temu był najlepszym piłkarzem na świecie, gościem z Ameryki Południowej, którego nie należy mylić.

Ten pele jest używany przez Boga w jego czynach. Na przykład Izrael, przekraczając Morze Reedowe, wychodzi z Egiptu, Księga Wyjścia 15:11. To doświadczenie jest opisane jako pele.

Albo plagi w Egipcie i Psalmy są opisane w tym sensie jako cudowne. A przez cud mamy zwykle na myśli to, co cudowne. Te znaki i cuda.

Zatem wskazaniem jest coś nadprzyrodzonego. Potrafi wspaniale doradzić i jest znany ze swej wielkiej mądrości. Niezależnie od tego, czy odnosi się to do Jezusa i tradycji mądrości związanej z Jezusem, jego umiejętności nauczania za pomocą przypowieści lub innych środków, Kazania na Górze, czy po prostu fakt, że Nowy Testament mówi, że ludzie byli zdumieni jego słowami i jego nauką, albo że mógłby powiedzieć, że tak mówiono od dawna, i powiedziałaby im, co to było, ale powiadam wam, że ten byłby cudowny w doradztwie, ponad zwyczajny.

Drugi tytuł, Mighty God, był przedmiotem wielu dyskusji. To El Gibor po hebrajsku. Można to przetłumaczyć jako wielki bohater.

Słowo El może odnosić się zarówno do Boga, jak i do tego, który jest wielki. Bardziej tradycyjne rozumienie tego jest takie, że jest to boski tytuł Mesjasza, który w tradycji chrześcijańskiej jest oczywiście boski; El jest używane w odniesieniu do Boga; jest to skrócona forma Boga, którą już znasz. Michał, Joel, Daniel, Ezechiel, Betel, więc to oznacza Boga.

Ważniejszym słowem opisującym go jest Gibor, które łączy nas z wcześniejszą częścią tego rozdziału. Gibor to potężny, mistrz na polu bitwy, bohater. Co oznacza imię Gabriela? Bohater lub mistrz, albo potężny Boży.

Gabriela. Gdzie Gabriel się pojawia? W Ewangeliach. Dobra.

Ładne hebrajskie imię dla tego anioła. Potężny Boży, bohater Boży, mistrz Boży. Ogłaszanie tego, kto będzie El Giborem, jeśli tak można powiedzieć, w jego życiu.

Zatem ten szczególny mesjański tytuł, ten potężny bohater, silny lub potężny, lub przywódca wojskowy, łączy nas z tą ideą: kiedy on przyjdzie, wszyscy wrogowie zostaną pokonani. Jednym z tematów, o którym wielokrotnie czytaliśmy u proroków, jest to, że nadejdzie Mesjasz, kiedy nadejdzie dzień Pański, Jom Jahwe, będzie to oznaczać zniszczenie wszystkich wrogów, sąd nad tymi, którzy sprzeciwiają się Bogu, windykcja, zbawienie ludu Bożego. A więc ten boski bohater, chrystologia, jeśli wolicie, ten obraz mistrza bitwy, tego, który zapewni ostateczne zwycięstwo.

Podkreślona jest jego boska moc jako wojownika. Trzeci tytuł, wieczny ojciec, dosłownie ojciec wieczności, podkreśla fakt, że ten będzie trwał. Królowie przychodzą i odchodzą, mają ograniczenia czasowe.

W Biblii ojciec, podobnie jak syn, może odnosić się do jakiejś kategorii. Abraham ma 75 lat, kiedy rozpoczyna swoją służbę. Jest synem, który ma 75 lat, co w naszym angielskim tłumaczeniu Biblii oznacza po prostu osobę, która ma 75 lat.

Ben może odnosić się do bar, bar micwa, syn przykazania. Tak naprawdę nie oznacza to syna dosłownego, ale takiego, którego się opisuje lub przyjmuje kategorię przyjęcia przykazań judaizmu. Barnabas, Barnabas, to po aramejsku syn zachęty.

Co ma na myśli Barnaba? Nie jest dosłownie synem zachęty, jest zachętą. Co 2 Koryntian 1:3, Bóg jest ojcem miłosierdzia. Nie dosłownie ojciec miłosierdzia, ale raczej ten, który ma atrybut miłosierdzia, charakter, cechę bycia miłosiernym.

Zatem niezależnie od tego, czy jest to syn, czy ojciec, jest to typowy semicki sposób wyrażenia, podobnie jak Jakub, że Bóg jest ojcem światła. Zatem ten miałby tę trwałą jakość. Miałby być wieczny i trwały w swojej naturze.

Mesjasz rzeczywiście jest wieczny w swojej istocie. Jeśli połączymy to z prologiem ewangelii Jana, jest on ewangelią wiecznego prawa. Bierzemy to wszystko i łączymy w jedną całość.

I to On daje życie wieczne innym. Zatem z pewnością podkreśla się tu wieczność, czyli trwałą naturę. Przypomina nam o Ehey-asher-Ehey.

Jestem lub będę tym, kim będę. Lub, jak to ujmuje Apokalipsa, ten, który był, ten, który jest i ten, który ma przyjść. Więc masz ten język.

Lub, jak Moffat tłumaczy w swoim francuskim tłumaczeniu, Yod-Heh-Vav-Heh, Yahweh, jako Le Eternal, Wieczny. W porządku, to jest syn Dawida, który będzie

współczujący, obrońca i wytrwały, który będzie także związany z zaprowadzaniem pokoju. I tak powstał pomysł Sar-Shaloma.

Nacisk położony jest tutaj na Shalom, co oznacza, że jego rządy przyniosą wszystko, co Shalom oznacza, czyli całość, doskonałość, harmonię, przyjaźń i zdrowy stan. Kiedy dzisiaj na ulicy rozmawia ze sobą dwóch Izraelczyków, Ma Shalom-Cha, jak się masz? Dosłownie, jak dzisiaj wygląda twoja kondycja? Jak twoje zdrowie? Shalom, hebrajski czasownik, oznacza mieć wszystko razem. W tym sensie Shalom oznacza doskonały, kompletny, cały.

Tak więc, kiedy przyjdzie Mesjasz, wszystko, co jest nie tak, zostanie naprawione. To właśnie Dzieje Apostolskie nazywają czasem odnowienia, przywrócenia rzeczy do właściwych relacji i właściwych warunków. A zdrowy stan sprawiedliwości na ziemi, który jest częścią tego Shalom, solidność, pełnia, absolutna doskonałość, bezpieczeństwo i spokój, zarówno zewnętrzny, jak i wewnętrzny, jest tym, co Mesjasz przyniesie w relacji między człowiekiem a Bogiem i ludźmi między sobą. Inny.

Zatem Shalom byłby uosobieniem. Rabini czasami używają słowa Shalom jako synonimu Wszechmogącego. Zatem opisano Go tutaj siedzącego na tronie Dawida.

Imię Dawida jest pierwszym imieniem wymienionym w Nowym Testamencie w 1. rozdziale Ewangelii Mateusza. A jak Łukasz w swoim prologu do swojej Ewangelii podejmuje ten sam temat, prawda? Ogłaszając to, zwiastowanie G-bor El, czyli El G-bor. To Gabriel w szóstym miesiącu, anioł Gabriel, został wysłany od Boga do miasta w Galilei, zwanego Nazaret. O, znowu Evelyn.

Wspomina o domu Dawida. I ta mistrzyni, ta wielka, mówi do niej: Nie bój się, Maryjo, co według rabina Yossiego Lipskera jest najczęściej spotykanym przykazaniem w Biblii. Nie bój się.

Będziesz mieć syna. Będzie świetny. Pan da mu tron jego ojca, Dawida, i będzie królował nad domem Jakuba na wieki i nad swoim królestwem.

Nie będzie końca. Potem oczywiście naprawdę się na to wściekła. Jak to może być? Nie jestem nawet żonaty.

Więc to było podwójne podejście. Wielki czas. Ale tutaj wszystko jest powiązane tym samym językiem.

Jak to się stało? A czym kończy się werset 7? Dokona tego gorliwość Pana Wszechmogącego. Zatem użyte tu sformułowania, częściowo bardziej bezpośrednio, odnoszą się do pierwszego przyjścia Mesjasza. Niektóre z nich są bardziej bezpośrednio związane z drugim przyjściem.

Większość nazw odnosi się do obu, ponieważ istnieje zainaugurowana eschatologia. Już są, ale jeszcze nie teraz. Są takie arabony.

Te częściowe doświadczenia zostaną, jeśli chcesz, zaprocentowane na końcu w znacznie większym stopniu. Oto tytuły Mesjasza, które znajdują się w rozdziale 9.

Następnym razem omówię rozdział 7, który jest fragmentem naszych narodzin z dziewicy, zaczerpniętym z rozdziału 1 Mateusza. I na tym skupimy się w piątek.

To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu o prorokach. To jest sesja 30, Izajasz 9, Tematy mesjańskie.